

szeretnék hinni, miszerint Árpád Zrínyi-korabeli páncélban bevágtatott a Kárpát-medencébe és visszakézből azonnal jól működő királyságot alapított, nem! A magyarság akkor is, azóta is aktív, képlékeny, minden feldolgozhatót magába fogadó csoportként véghezvitte a világ legnagyobb csodáját, amelyet mindig, minden jóra való nép megtesz: alakulva alakított.

Ettől színes, befogadó, gazdag nemzet. Ezért lehetünk büszkék *Kiss Ernőre*, vagy *Lázár Vilmosra*: örmény családok fiai, akiket a magyarság örmény származású magyar hősként tart számon.

Hitem szerint az Erdélyen át a magyarságba épülő örmény őseink ugyanezt tették: alakulva alakítottak, ünnepek és politikai deklarációk nélkül. Nekünk tehát emberi kötelességünk segíteni azt, aki nemrég jött a messzi Jerevából (azaz Erivából), de senkit sem lehet és nem is szabad akarata ellenére megváltani. Számomra ez a sok áldozattal és munkával biztosított erdélyi csütörtökök egyik, nagyon fontos lényege. Mert a felmenőim által vállalt, általam örökölt és vállalt, jelenlegi kultúrámból én nem akarok visszakötődni a Kaukázushoz. Magyaroként szeretném, ha a többi magyar - bármilyen nemzeti, etnikai, kisebbségi működés révén - nem efféle kaukázusi hátramenetet olvasna ki belőlem.

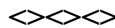
Ezért érzem magam itthon közöttetek, akik az egykori befogadókhoz hasonlóan befogadók vagytok.

"Hospes" - vendégek - mondja a Szent István-féle szöveg. És valamiképpen mindannyian vendégek vagyunk ezen a világon. Évszázadok, vagy évezredek előtt - de mindenki jött valahonnan. Nincs nép, kultúra, embercsoport a Földön, amely valahol, valamiben "öröktől valónak" mondhatná magát! Vannak viszont egymásra hatások, létezik olyan kulturális gyarapodás, amelyet mindig egy másikkal, az úgynevezett "jövevénynek" köszönhetünk.

Ám szervezzenek valakik szekértábort, amely ma győz, holnap ellapul. Ma megválasztódik, holnap semmi sincs mögötte. Aki befogad, az tovább gondolkodik. Például: Európát gondol. Európát, amely akkor kezdődött, amikor egy távoli pusztaság szélén valaki azt mondta a félénk Nikodémusnak: gyere, beszélj, mondd el, mi bánt.

És ezért kívánom teljes szívvel: Isten éltesse az európai hangvételű társaságot, az EÖGYKÉ-t, és háziasszonyát. Köszönöm, hogy meghallgattatok.

Dávid Csaba

Magyar-örmény családfák

Az ittebei és eleméri Kiss család leszármazási táblázata:

Címerszerző: Ákoncz Gergely (Erzsébetváros, eredeti nevük Fark), aki 1760-ban kapta a nemességet Mária Teréziától és felvette a Kiss Gergely nevet. Elhalálozott 1762-ben. Felesége Hankovics Anna volt, aki 1760-ban halt el.

Nemesi előnevük: Ittebei és eleméri

I. leszármazás:

1. Ittebei és eleméri Kiss Izsák (+1789), házastársa erzsébetvárosi Issekutz Mária Anna
2. Ittebei és eleméri Kiss Miklós (+1780), házastársa erzsébetvárosi Issekutz Katalin
3. Ittebei és eleméri Kiss Mária, házastársa Daniel Lukács

II. leszármazás:

- 1.1. Kiss Gergely (+1788)
- 1.2. Kiss Anna (férj Jakabffy Miklós)
- 1.3. Kiss Ágoston (+1800) (felesége Bogdanovits Anna, +1805)
- 1.4. Kiss Katalin (+1789)
- 1.5. Kiss Jozefa (férj Capdebo Gergely)
- 1.6. Kiss Erzsébet
- 1.7. Kiss Borbála (+1802)
- 1.8. Kiss Antal (+1789)

2.1. Kiss Antal (+1844), (feleség: Leonhard Katalin +1856)

- 3.1. Daniel Imre kanonok
- 3.2. Daniel Gergely (feleség: Patrubány Cecília)
- 3.3. Daniel Ödön (feleség: Daniel Anna)

III. leszármazás:

- 1.2.1. Jakabffy Mária (férj Novák Márton)
- 1.2.2. Jakabffy Katalin (férj Lászlóffy János)
- 1.2.3. Jakabffy Anna (férj Jotiborszky András)
- 1.2.4. Jakabffy Ágnes
- 1.2.5. Jakabffy Erzsébet
- 1.2.6. Jakabffy Júlia (férj Simay Kristóf)

- 1.3.1. Kiss Mária, + 1844 (férj gr. Pejacsevich István)
- 1.3.2. Kiss Ernő. + 1849, (feleség Szentgyörgyi Horváth Anna) Aradi Vértanú, honvéd tábornok
- 1.3.3. Kiss Gergely + 1815. I. 28.

- 1.5.1. Capdebó Mária (férj Csiky Emánuel)
- 1.5.2. Capdebó Antónia, + 1894 (férj Hamvay Miklós)
- 1.5.3. Capdebó István (feleség Nikolics Eufrozina)
- 1.5.4. Capdebó Emília (férj Somoskeőy Antal)
- 1.5.5. Capdebó Janka (férj Somoskeőy Antal)

- 2.1.1. Kiss Károly + 1854
- 2.1.2. Kiss Miklós + 1882 (feleség Damaszkín Ilona, +1888)
- 2.1.3. Kiss Katalin
- 2.1.4. Kiss Franciska (férj Karátsonyi László, + 1864)

- 3.2.1. Daniel Márton
- 3.2.2. Daniel Teréz (férj Iszay Adeodát)

3.2.3. Daniel Mária (férj Thucsik Dániel, Szamosújvár)

3.3.1. Daniel Lukács (feleség 1. Dániel Erzsébet, 2. Dániel Mária)

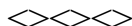
3.3.2. Daniel Júlia (férj Bogdánffy László)

3.3.3. Daniel Anna (férj Papp Miklós, Székelykeresztúr)

Folytatás a következő számban.

Kérjük kedves Olvasóinkat, hogy segítsenek a hiányzó adatok pótlásában. Várjuk leveleiket.

(Szerkesztőség)

Kedves Barátom !

Nem várt hír fogadott bennünket a jégbontó - vagy ha úgy tetszik - bőjtelő havában tartott összejövetelünkön. Háziasszonyunk, Sarolta asszony beteg lett. Valamelyik kóbor vírus őt is eltalálta. Ezt annál is inkább sajnáltuk, mert két éves lett az Egyesület és az lett volna az igazi ünnep, ha őt köszönthettük volna. Hiszen ő az igazi motorja az egész egyesületi - és egyéb - munkának. Remélem hamarosan felgyógyul és a kormányrúdhöz áll.

Az, hogy ki örmény, vagy magyar és ki az igazi, vagy ki csak "magyarkodik", vagy "örménykedik", úgylátszik örökzöld tárgya lesz a beszélgetéseinknek. Pedig ezt a tuskét ki kellene húzni, mielőtt végleg elmérgesedik. Dávid Csaba jól felépített, példákkal is szemléltetett kerek előadása ezt a célt szolgálta. Szeretnék egyszer egy nyelvészrel beszélni, hogy magyarázná meg, voltaképpen milyen szó az "örménykedik", "magyarkodik". Az biztos, hogy lefordíthatatlan, de a magyar nyelvtanban sem tudom hova helyezni. Főnév visszaható igeraggal (mosakodik, fésülködik, románkodik, oroszokodik, németkedik, stb.)? Vagy mi? Mit gondolsz, nem kéne utánajárni? Egyébként az is eszembe jutott, hogy akik annyira szeretik az anyanyelvüket, hogy engem is tanulásra akarnak kényszeríteni itt, miért nem a saját hazájukban gyakorolják. Miért hagyták el az ősi földet, hiszen szabad ország. De ez csak egy futó gondolat.

A tervezett erdélyi utazás főbb állomásait dr. Szarka György vetítette elénk szép képeivel. Egy-egy nevezetesebb helynél megálltunk és - kérésére - elmondtam egy odaillő verset. Így került sorra Ady Endre: Október 6., Petőfi Sándor: Vajdahunyadon, Abrányi Emil: A segesvári csatatéren című verse és végül, mintegy felhívásként Ady Endre: Intés az őrzőkhöz című opusza.

Dr. Borszéki Béla néhány közvetlen gondolattal csatlakozott Dávid Csabához és figyelmet érdemelt Fancsali János ugyancsak a tárgyhoz kötődő, aprólékos gonddal válogatott tényeket közlő, adatokat soroló felolvasása.

Egy percre még kézbe vettem a mikrofont, hogy emlékezzem, hogy emlékeztessen a jelenlévőket arra, már ötven éve, 1947. február 10-én írták alá a második párizsi békét és ezzel újabb menekült hullámot indítottak el, örményeket és magyarokat egyaránt.

Szeretnék egyszer már közünk látni. Olyan kedves, otthonos mindig az együttlétünk, örülünk, hogy újra látjuk egymást, és ha valaki egyszer nem jön, a következő alkalommal "kérdőre